

Dittrich Panka

Csendűton

Dittrich Panka

Csendúton

Dittrich Panka
Csendúton

ISBN 978-615-80802-5-5
E-book 2022.
Készítette a szerző
2021-ben írt versek

dittrich.panka@gmail.com

Parafrázis

/Pilinszky János Parafrázis c. vers átírata/

oly falat vagyok
mindenki belém harap
ártatlan létem

húsvér-egyedül
sokan fenik rám foguk
vértéznek szívek

álmatlan éjek
szívemet felkoncolják
akik szeretnek

álmom oly mélyen
hol vágyak a vágyaktól
patyolattiszták

hebeg a torkom
miként fogyaszt a horda
ropog a testem

addig gyötörjetelek
hogyan értsem éhségeket
igyátok vérem

gyilkolj szerelem
ha senkié sem vagyok
beléd pusztuljak

/Fotó: PIM weboldaláról/

Átíratok

/haiuk, Pilinszky János verseire/

Parafrázis

emberek esznek
megrágják a szívemet
a szerelem öl

Tilos csillagon

Hulló csillagban
lengő árnyakként dereng
az emlékezet

Bűn

Szeretni éjjel
keresni a nap tüzét
átkozott é(r)vek

Kihült világ

fagyos a világ
egy szikrányi csillagfény
benned is lángol

Panasz

fátyolos égen
a néma messzeségben
süvölt a remény

(A címek Pilinszky János verseinek címe is)

Őszi eső

Esőcsepp csillog,
egy fáradt falevélről
rám cseppen a vágy.

Az őszi ködnek
hűvös fényében játszik,
pislákol az árny.

Reccsenő faág,
az élet sűrűjének
néma gyökere.

.....

Hegycsúcs tetején
szivárvány terpeszkedik,
pár perc boldogság?

Tavaszi zöngé

Hóvirág bújik
rozsdás avarban,
napsugár úszik
hófehér fején.

Tavas szikrázik
és száll a szélben,
hozzám trillázik
madarak neszén.

Kinyílik szívem
sötét kamrája,
fénylávát érlel,
míg nyarat remél.

Hazárdjáték

Telefüstölöm a tüdőmet,
kifújom a stresszel.
Szürke gomoly, öntelt,
eliramlik messze.

Táblacsokikat falok,
akár egy kisgyermek.
Ellenállni nem tudok,
az ízek kebeleznek.

Tudásom a padlón
porszemként vetekszik,
sosem jutok előbbre,
az érdek növekszik.

Takarító volt anyám,
állványozó az apám.
Az egyszobás lakásban
együtt nyeltek piát.

Olykor innom kéne,
az volna stresszoldás,
búra jó kifogás,
szidva Isten dolgát?

Lehettem volna fotós,
de jött a családalás,
évekig az igát
napról napra húztam.

Aztán egy megingás,
akár egy rossz bringás
az úton, felborulva.
Sebzett lett a múltam.

Selejtes szonettfélé

Leírtam én is életem legjavát,
gondolva arra, netán ér valamit.
Bemutatva a gyermekkorom baját,
talán nem lesznek toprongyos szavaim.

Leírtam, mert hittem a szóvirágot,
az érzést, mit tiszta szívemből adok,
hogy félelmektől megromlik az álom,
a mélyre zuhanás az a fájdalom.

Leírtam, lelkemben hogyan csillapszik
a meg nem élt öleléstől a hiány,
ahogy emberi méltóság fiadzik.

Leírtam, magam, az élet mit üzen,
kicsi gyermekeknek mi az, mi kell.
Nem lett más, mint egy selejtezett füzet.

Szabadon selejtes

Kidobták a könyvét, ó, jaj, selejtezték!
A szerző még meg sem halt,
a neve névtelen marad,
mindegy, miként eszmél,
a könyvét miként, miért selejtezték.

Mégsem borulnak az esték,
ahogy a napok keresztezték
a sötét, felhős, ébredő eszmék.
Sejtelmes, írni tudó élte
fogódzik az író-karavánon.

Nincs benne düh, sem pedig harag,
addig míg, minden este
játszik a szavakkal, elalszik nyugodtan.

Háborognia kéne, hagyja a fenébe,
szarik a világra, leszarja egészen.

Addig, míg írhat,
bátran és merészen,
emeli a tollát,
mélyre lát, szerényen.

Panċa - Tanċa

Rezdül a faág,
vízcsepp hull a vállamra,
az égre nézek.
Szikrázik a szivárvány,
megint lekésem a buszt.

Fenn a templom tornyán
galambok szállnak körbe,
megszólal a gang,
eltűnnek az éterben,
több tollat földre hagynak.

Kapunál állok,
ahol szüleim éltek.
Most éget a nyár.
Emlémem foszlányában
fázik a hátam.

Téli erdőben
a reccsenő ágon
zúzmarák ringanak,
mint a mesében: élnek,
míg meg nem halnak.

Az ég porondján
pocakot nőveszt a Hold,
aztán fogyózik.
Rajtam is van felesleg,
a mérleg nem csap be.

Kismadár fürdik,
billegeti a szárnyát
a tó tükreben.
Mily szép a látvány, kecses.
Az én hajam bozontos.

Könyvtárba mentem,
mert olvasni szeretnék
szerelmes sztorit.
Úgy vágyom más élményre,
az enyém ponyvaregény.

Reggel indultam,
a nagykapun kilépek,
köszön a szomszéd.
Viszonoztam én is,
pedig, éjjel ordibált.

Bakonyban (tanká versek)

Bakony szívében:
Fákon napsugár-csíkok
földtől az édig,
ezerféle változat.
Megkötöm cipőfűzőm.

Turista jelek,
nedves köves utamon:
tisza levegő.
Teleszívom a tüdőm,
bírnom kell még a strapát.

Cuha patakban,
lombkorona hullámszik
edzőcipőmmel.
Bő vízben lavírozom,
nem szárat ki a Cuha.

Kis mókust látok!
Ágról-ágra felszökik,
meg sem mozdulok!
Bámulom, milyen helyes,
közben egy dongó kavar.

Bújócskát játszok
a pici levelekkel:
Hol vagy szamóca?
Gyermekkori finomság
az édes gyümölcs-zamat.

Sétálás után
farönkön megpihenek,
hangyák szaladnak.
Maradnék még sokáig,
messze a turistaház.

Hinnem

Több égető gondolat gyötör.
Agyamig pásztázza szívem.
Az ármányt hamuként kisöpröm,
Asztal alá penderítem.

Hinnem kellene saját hitem,
Hinnem Istent, a Teremtőt,
Ha engem veszett öleb követ,
Ne érjen el idő előtt.

Hinni kellene magamnak is,
Ne akarjak bűn-javakat.
Temérdek érdekek kavarnak,
Ne uraljon tűzkatarzis.

Hinnem kellene az emberben,
Ahogy egy nagy pitbull simul.
Veszedelmes vad, engedelmes
Lesz, ha magáért idomul.

Hinni kellene, ami valós,
Valótlan vétlen égiszén.
A lét talányos kirakós:
Két kismadár ül a venyigén.

Revük

Ötven felett birkózik a lélek,
Lejárt utamon ha visszaszemlélek,
Fáradt fejemre árnyék települ,
Ködös időm pillefénye menekül.

Álmatlanul az ébredés nehéz.
Kevés az alvás, ivás, és az evés.
Imákban a végzetek, képzetek,
Ha jó a jóval lesz, az mért szenvedés?

Tiszta tükörben képtöredékben,
A ránc a ráncba jól beletérdel.
Sok hamvas harmatú napesti revük:
A semmi a mindennel egybeül.

Ahogy

Ahogy a nap felül az égre,
úgy térdelek a mindenség elé.
Ha morcosan felhős az ég,
Lenge lehelet lengje az óhajt,
Remegőn ringhat, ha felkap a szél.

Lámpa fénye pilled a plafonon,
ha majd én is, ha abban veszek.
A semmi semmijében minden leszek.

Ahogy a nap fogyatkozik az égen
egyszer én is elcsorgók, ahogy a fény.
Beléd bújok és magadban keress!
Bocsáss meg ezerszer: szeress-szeress!

Tavaszi fagy

Az első emelet rozoga ablakáról
Kába ábrándok bújnak elő.
Eleven gyermekek gyermeteg léte,
A születés eleve élve merül...

Boros üvegekből kortyolt sorsok,
Rablánc a mezítláb lépkedőn.
Anyátlan kendőn szökik a szál,
Szorul a torok a múlt fonatán.

Keresni azt, ami sosem volt, sosem lesz,
lóg a karzaton a gyereksikoly.
Szótlan mosoly hervadt virágában,
Saját világában, ha kóró terem.
Nem kérdi azt, hogy szeret, vagy nem szeret?

/ Egy korty még maradt a boros üvegben
s magát úgy kínálja: nincs semmi baj,
minden elmúlik, és csupán véletlen
a kéretlen élet, és semmit sem jelent. /

Azt súgja

Szeptember elején nézem az utat,
esős levelekkel sántikál a Nap.
Elmúlt a nyár, vele elmentél Te is,
örülten kong bennem egy kopott harang.

Hol kopik az élet, lopott az idő,
ahogy kövek közt egy kisvirág kinő.
Őszintén és tisztán így látlak téged,
miként a hangod is szívembe mélyed.

Fény-tiszta lélek tért a mindenségbe,
a fehér lapon a versei még élnek:
négy sorba zárva, mit adott az élet,
kínok közt a rímek, ha összeférnek.

Mélabús dallamot dúdolgok feléd,
hol az Ég a Föld tán Veled összeér.
Gyöngyfelhők lebegnek, ringatja a szél,
azt súgja ne könnyezz, és azt, hogy ne félj.

Nekem

Nekem nincs fotóm anyámról,
emlékek sem adnak vigaszt.
Szívem az senkit sem vádol.
Ugyanúgy vágyom a tavaszt.

Életet kaptam és halált,
gyermekkor poros udvarát.
Érzem, nem élhetek bárhogy
Míg élek, első a Család!

Csak

Hallgatom a zajt
Üres szívek dobognak
Megfeszül a világ

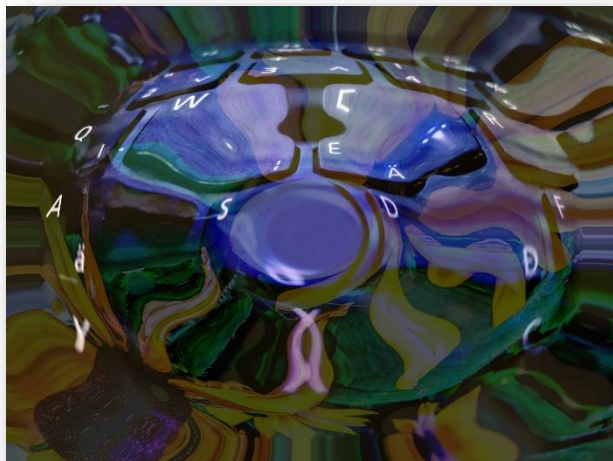
Repedt levelek
Lógnak a fán
Az ősz még kivár

Fénytelen szemek
Merednek messze
Halvány valóság

Tüze pattan

Billentyűk kopognak
az éter tágas
monoton napjában
monitor lapjára
megállítani az időt.

Kiszakadnak a sóhajok,
belefáradnak a szótagok,
ahogy a padló recseg
és azon üres papucskok.

Csillag haikuk

Égi csillagok
Messze harangok zúgnak
Nagyon ragyogsz

Te vagy a fény
Benned születek újra
Ha mélyre hullok

Sötét pont vagyok
Itt a földi pokolban
Az eget lesem

Nem kell

Nem kell puska, hogy megöljenek.
Nem kell út, hogy elinduljak.
Nem kell harc, hogy békém legyen.
Nem kell fájjon, mi fájni akar.
Nem kell kéz, hogy megsimogass.
Nem kell semmi, ha engem akarsz.

Nem értek

Nincs diplomám se főiskolám
Hiába volt apám anyám
Én, még mindig nem értek semmit

Írok, mert belsőm így lobog
bár, nem lesz maradandó
Sem elismert, csak egy halandó

Én, még mindig nem értek semmit

Minden

Szemének fénybogara
sugárzott feléd.
Szívének vad robaja
száguldott beléd.

Hagytad minden melegét,
hevét és a levét.

Estél mélyre magasból,
Értél csúcsról romba,
egyre jobban csavarodva,
egymás szennyét mosva.

Mert az idő hús keblével
tisztázod vágyaid álmaid

Nem csorog rég úgy a vér,
és a tér is szabott.
Rojtos napjaidban
mindent becsomózott.

Ma

Ma fogócskáztam a szívemmel.
Dörömbölt a kamra.
Megfacstartam két kézzel,
Mert most épp így akartam.

Fülemben zúg a Vezúv,
Hátamon a súlya.
Izzadt lelkem vigasza,
Hogy még mindig húzza.

Nem nóta ez, nem is dal.
A halálnak hangja.
Üsse verje a szívem,
Hagyom, hadd zavarja.

Szulák haikuk

Tetszik a szirmod,
uralkodsz a kertemben,
nem neked szántam!

Csalóka szépség!
Csábítón elragadtatsz!
Túl sok vagy nekem!

Egyedi virág,
mindenhol megtelepszel,
irtanom nehéz!

Kedves kis szulák!
Fehér kis virágokkal
miért pusztítasz?

Tisztelt szulákok!
ha őlitek növényem,
akkor gyomlálók!

/Illusztráció: haikunap.hu/

Japán tavasz

Rózsaszín mámor
a Szakura no Szato-n
nektár-szerelem.

/Fotó: hellovidék.hu/

Dilemma

Vakcinát kérjek?
Bizalmamba fogadjam
ezt az egy esélyt?

Nézem az eget
Zümmögés hallatszik a távolból
téged kereslek

Tartalom

Parafrázis	4
Átíratok.....	6
Őszi eső.....	8
Tavaszi zöngé.....	9
Hazárdjáték.....	10
Selejtes szonettféle	12
Szabadon selejtes	13
Panka - Tanka	14
Bakonyban (tanka versek)	16
Hinnem	18
Revük	19
Ahogy.....	20
Tavaszi fagy.....	21
Azt súgja	22
Nekem	23
Csak	24
Tüze pattan.....	25
Csillag haikuk	26
Nem kell.....	27
Nem értek.....	28
Minden	29

Ma.....	30
Szulák haikuk	31
Japán tavasz.....	32
Dilemma	33

